

Élménybeszámolók 2011-ből

2011. április 9: Körutazás Nógrádba

Reggel fél héttől folyamatosan érkeztek az utazni vágyók, míg végül egy ember kivételével mindenki a buszon volt. 7-kor pontban megkezdtük nógrádi körutazásunkat. Rövidke hatvani megállásunk után nem sokkal megérkeztünk Pásztóra.

Pásztó város Nógrád megyében, a Pásztói kistérségben. Az évszázadok során főleg kereskedelemmel foglalkozó mezővárosként vált ismertté. 1950 és 1983 között járási székhely volt, jelenleg a Pásztói kistérség központja, melyhez 26 település tartozik mintegy 30 ezer lakossal. A város lakóinak száma – Hasznos és Mátrakeresztes városrészekkel együtt – csaknem tízezer fő.

Elsőként megtekintettük a ciszterci monostor maradványait, majd egy színvonalas vezetéssel végig kalauzoltak minket a helyreállított barokk kolostorépületben található helytörténeti kiállításon, ahol több terem mutatta be a cisztercita rend kialakulását, és magyarországi elterjedésének történetét.

A kolostorépületben található dr. Rajeczky Benjámín európai hírvézenetudós emlékszobája is.

A monostor maradványai közelében fekvő "Oskolamester háza" a Mátra vidéken szokásos módon, kerek, görgetett patak-kövekből épült. Itt betekintés nyerhettünk a mezővárosi polgárok mindennapi életébe.

A vezetés során megtudhattuk, hogy az egyik szoba alatt gabonatarató vermet építettek ki, melyben a régészek megtalálták egy középkori család minden használati eszközét. Bemutattak nekünk egy korai „gofrisütőt” is. Pásztón szőlőt is termesztettek, erről tanúskodik az Oskolamester háza alá épített pince, melybe egy szűk lépcsőn át jutottunk le.

Következő látnivalónk Maconkán a római katolikus Templom volt. Sajnos a templom kinyitása után az épületet kinyitó úriembertől sokkal több információt nem tudtunk meg sem a templomról, sem a városról, mint ami a tájékoztatónkba le volt írva. Buszra szálltunk és folytattuk kirándulásunkat.

Utunkat Kisterenyén folytattuk ahol megtekintettük a Gyürky –Solymossy-kastélyt. A szépen helyreállított kastély előtt található egy ősfákkal dús park, amely 1975 óta természetvédelmi terület, és ritka növényekkel is büszkélkedhet. A kastélyban Id. Szabó István Kossuth-díjas szobrászművész tárlatát nézhattük meg. Rövidke sétát tettünk a kastélytól délre található a palóc tájházhoz, amely a falusi életet mutatja be az előző évszázad elejéről. A tájház egy régi parasztházból lett kialakítva, ahol egybegyűjtötték a korabeli használati és dísz tárgyakat.

Elérkeztünk Kazárra, ahonnan a gyalogosan folytattuk utunkat a térségben található egyedülálló riolit tufaömléshez. Sajnos egy kicsit rosszul lett megbecsülve az útvonal hossza és iránya, ezért sétánk több órára nyúlt és a végére el is tévedtünk, pontosabban visszaértünk Kazárra. Némi bonyodalom támad a buszsofőrrel való telefonos kapcsolatfelvétellel, ezért a tervezett célunkat, Mátraszelét végül aszfaltúton gyalogolva értük el, ugyanis a busz az eredeti terveknek megfelelően ott várt minket.

Ez a csúszás kissé felborította a tervezett programot, ezért többen arra szavaztak, hogy a szilvaskőpusztai-bazaltömlés most maradjon ki a látnivalókból, utolsó helyszínünk így Pétervásáran az 1760-ban elkészült kétszintes barokk stílusú Keglevich kastélyt volt, legérdekesebb helyének az emeleti díszterem bizonyult. A terem freskóit Beller Jakab készítette 1762-ben. A freskókon a kastély építésének jelenetei, a négy évszak és görög mitológiai alakok láthatóak. A falakon a gyanakvást, a kétségbeesést, a bujaságot és az előkelőséget jelenítette meg a művész.

Körutunkat befejezván végül az esti órákban értünk Budapestre.

Vörösváry Bálint

2011. április 23. Bakony

2011. április 23-án a Természetvédő Turisták Köre és az Országjárók Köre, szervezésében az Északi Bakony keleti részét kerestük fel.

Fehérvárcsurgón a Károlyi kastélyt néztük meg, amely 1844-ben épült, neo-klasszicista stílusban. A melléképületekben, színvonalas szállások, konferencia termek, étterem van. kialakítva. 1994-ben jött létre, a Károlyi József Alapítvány, amely a Kulturális Találkozó Központok szellemében kívánja a kastély együttes hasznosítását megvalósítani, ebben aktívan részt vesznek a család tagjai is. A kastélyt körülvevő park, 40 hektáros.

A fehérvárcsurgói víztárolót elhagyva, az un. Gaja- völgyi Tájéközpont területén lévő Gaja patak partján sétálva értük el az Erdei tavat. A tó partján újonnan épült eső beálló épült, padokkal. A tisztás másik végén büfé van, a tó partján, pedig sok horgász várta szerencsésjét. Tovább haladva a Gaja patak kanyarulatait követve láttuk a tavalyi nagy esőzések által megduzzadt patak milyen erővel borotválta le a meder két oldalát. A patak menti fák gyökerei félig szabadon, mert a talajt a víz elmosta. A Gaja patak mentén még sok látnivaló található, amit egy más alkalommal még meg kell nézni.

A túra Balinkán ért véget, ahonnan a busz Jásdra vitt. Ott a helyi vezetőnk a Szent Kúthoz vezetett, ez hazánk legrégebbi ma is virágzó, szent helye, itt jó minőségű víz fakad. Megnéztük a kápolnát, kálváriát, majd busszal megközelítettük a Római Fürdőt.

Kis séta után beértünk a szűk szurdokba, ez a Római Fürdő, amit a patak vájt a mészkőbe fantasztikus szikla- formákat alkotva. A víz több lépcsőben zuhog alá. Miután minden követ megnéztünk és lefényképeztünk, a csoport ketté vált, volt aki a buszhoz visszament, a többség újabb kisebb túrával Bakonyánára ment. Itt ismét buszra szálltunk.

Tésén felkerestük a Holland típusú, forgatható tetőszerkezetű 1840-ben, és 1924-ben épült szélmalomokat. Belülről is szemügyre vettük. A tési fennsíkon igen erős a szél, mondhatnám, mindig fúj, ennek erejét hasznosították a gabona őrlésére. 2006-ban a szél, viharos ereje a malom lapátjait tönkre tette. Ezek a malomok nem igen bírják a 100 km/óra feletti széllelkéseket. Itt még egy kovácsműhelyt is megnéztünk. Majd egy kis felfrissülés, a Sörözőben.

Következett Öskü a kerek templom, a XI. században épült, aminek alaprajza eredetileg ovális volt. A XVIII. század elején építették a mai tetőformát, azóta kápolnaként működik.

Hazafelé, még Csóron krumpolis pogácsát szeretünk volna enni, de sajnos meghiúsult, mert Csóri-Csuka csárda zárva volt.

Az időnk nagyon szép volt, amerre mentünk friss zöld lomb, nyíló virágok, a levegő mindig mozgásban volt, ami frissített minket. Jó hangulat jellemezte, mind a túravezetőket, mind a csoportot.

Köszönjük a szervezőknek ezt a szép napot.

2011.04.26. Zselicség

Az "Zselicség" túrának igaz története Tigriske tollából...

A túra 2011.04.26. napján indult, s az alábbi kalandok estek meg rajta:

Sziasztok! Újra itt :)

Elég régen írtam már a naplómbe – éppen itt az ideje, hiszen egy nagyszerű buszos túrán vagyunk túl, és erről szeretnék írni pár sort (oldalt :))

Miután összeszedtük az utazni vágyó túratársinkat a Széna téren, elindultunk kalandos utunk felé, mely Somogy megyébe vezetett a Zselicségbe.

Zselic tájvédelmi körzet Somogy megyében - Kaposvártól délre a Zselicség központi részeit öleli fel. A belső somogyi táj legmagasabb dombvonulatai alkotják a Zselicség varázslatos vidékét.

A zselici dombság és a Kapos folyó találkozásánál fekszik a tájegység legjelentősebb települése - Kaposvár. A környék vizeit a Kapos gyűjti össze és vezeti el a Sióba. A folyóvölgy síkságán dús fűvű rétek zöldellnek. Délebbre, a Zselic peremén, már megjelennek az erdők. A Zselic még ma is Somogy legerdősebb tája és persze nagy vadászterület.

Ennyit a Zselicségről, megyünk tovább Nikla felé.

A költő Berzsenyi Dániel 1804-től haláláig lakott, és gazdálkodott Niklán.

A Berzsenyi-kúria ma - múzeum.

Életét, munkásságát bemutató állandó kiállítás található benne, ezt néztük meg nagy figyelemmel.

Az udvarban még áll az a gesztenyefa, melyet maga Berzsényi Dániel ültetett, le is fényképeztük, a Galériában megnézhető. Hatalmas nagy kert veszi körül, az amúgy elég egyszerű - négy szobakonyhás kúriát.

Parkja természetvédelem alatt áll.

A Kiállítás után elmentünk a temetőbe is, ahol Berzsényi Dániel sírhelye található – ott is eltöltöttünk pár percet, hogy tisztelegjünk nagy költőnk – a „Niklai remete” előtt.

Újra buszra szállás – megyünk Bárdudvarnok felé.

Nemzetközi Üveg Alkotótelep található itt, ahol 1991 óta Nemzetközi Üveg Szimpozionokat rendeznek az augusztus 20-dikai héten. Itt látható a Goszthony Mária festő- és keramikusművész (1893-1989) emlékkiállítás és az üveg szimpozionok kiállítása.

Valószínűleg azért nem tudunk bemenni, mert készültek a nagy eseményre – de a kastély parkja – figyelemre méltó. Itt is eltöltöttünk egy kis időt, aztán gyerünk tovább Szennára, sok még a dolgunk mára.

Szennát a 16. századi oklevelek Zana, illetve Zenna néven is említik, a kaposvári vár tartozékaként. 1715 körül a terület az Esterházy család birtokába került.

A település központjában szabadtéri néprajzi múzeumot állítottak fel, amely skanzen – lévén egy élő falu közepén hozták létre – egyedülálló Magyarországon. 1975-ben elkezdett munkálatai végeztével 1978-ban nyílt meg, azóta fokozatosan bővül. A Szennai Szabadtéri Néprajzi Gyűjtemény 1982-ben Europa Nostra-díjat kapott.

A régi idők faluképét idéző együttest a település központjában, a ma is működő műemlék református templom körül alakították ki.

Református templomát a 18. században építettek. Az 1785-ben népi barokk stílusban épült templombelső berendezését Nagyváthy János asztalosmester készítette.

A festett karzatok, a padok mellvédi, a mennyezeti kazetták a reneszánsz óta fennmaradt szépműves mesterség legszebb motívumait őrzik. (Fotók)

A skanzen után újra felkerekedtünk és Gölle felé vettük utunkat.

Gölle környéke már a régi időktől fogva neves mezőgazdasági vidék volt. Híresek voltak a jó termőföldjei és a jó minőségű haszonállatai. A falubeli gazdák több kiállításon is érmet nyertek állataikkal. A község határában a gazdálkodással összefüggően több kisebb puszták alakult ki.

De mi Fekete István miatt vagyunk itt, hiszen nagy írónk Göllén látta meg a napvilágot 1900. január 25.-én. Első „vadászélményeit” már nagyon fiatalon (körülbelül 3 éves korában - a kis huncut :) szerezte, ahogyan a Ballagó idő című életrajzi regényében is említi.

Az emlékházban megtekinthetők az író személyes tárgyai, eszközei, így kéziratai, igazolványai, bizonyítványai, oklevelei, kitüntetései, versei, könyvei. A Fekete István emlékkiállítás az író gyermekkorát, a természethez való viszonyát, írói pályájának főbb állomásait, irodalmi örökségét tárja a közönség elé.

1960-ban József Attila-díjjal tüntették ki a Tüskevár című regényéért.

Több regényéből készült sikeres film, így a Bogáncs, a Tüskevár és rajzfilmen a Vuk.

Hetvenedik születésnapjának méltó megünnepléseként megkapja a Munka Érdemrend arany fokozatát.

Nagyon jól éreztük magunkat Göllén, de tovább kell indulnunk Zala felé, mert ugyancsak elmulattuk az időt mára – és vár minket egy nagyszerű kiállítás még.

Jelen esetben Zaláról van szó – ami Somogy megyében van szintén, csak éppen Zalának hívják :) Zala területe alig kétezer hektár. Ötszáz körüli a lélekszáma. A vidék egykori földbirtokosai a nemesi Zichyek, a Zalához közeli Zics községből települtek át a XIX. század elején.

Itt született 1827. október 14-én Zichy Mihály - a XIX. századi magyar festészet és grafika egyik legkiemelkedőbb alakja. Művészetének mesteri színvonala, bravúros rajzi és akvarell-technikája miatt több mint száz éve a közfigyelem csodálata veszi körül.

A Zichy Mihály Emlékmúzeumot 1927-ben alapította a család, az egykori műtermet a művész hagyatékából rendezte be. (Fotók)

Jelenleg a kastélynak majdnem az egészét - nyolc egymásba nyíló terjedelmes szobát - a múzeum tesz ki, valamint az épület hátsó traktusában él a művész dédunokája, akinek lakása magánmúzeumként is szolgál.

Kigyönyörködtük magunkat a múzeumban, még volt egy picit kis rés a fejünkben, azt is teletöltöttük élményekkel – és egy dolgunk volt már csak hátra – hazajutni Budapestre. Hatkor buszra is ültünk – és megindultunk a főváros felé.

Ezúton köszönjük meg három túravezetőnk figyelmességét, kedvességét a mai napért – nagy odaadással kísérték minden lépésünket, felolvastak, tájékoztattak bennünket a helyi nevezetességekről – nagyon színvonalas buszos kirándulást biztosítva a jelenlévő turisták számára - azaz nekünk :)

Köszönjük Éva, köszönjük János, köszönjük Laci.

Kicsit fáradtan a sok élménytől, csavargástól – de jó hangulatban vettük elő maradék enni-innivalónkat – csendben ment a beszéd is, az idő telt – és nyolc órára már a Sasadi úton voltunk - utána ment mindenki a maga útján - estefelé - hazafelé.

2011. április 26. Húsvét után egy nappal

tigriske

2011. május 7-8. Zemplén

A beszámolót Vera írta, köszönjük neki

Változékony időjárási kilátásokkal, de töretlen jókedvvel indultunk, még egyik kirándulótársunk reggeli elalvása miatti késedelmes indulás sem törte meg bizakodásunkat, hogy ez csak szerencsésebben folytatódhat. Első állomásunkon, Monokon a Kossuth emlékházban szakvezetés adott rövid útmutatót, hogy azután meghatottan szemlélhessük a nagy hazafi emlékét őrző tárgyakat. Szerencsen folytattuk utunkat, megtekintettük a helyi múzeumot, ahol meglepetésünkre három egymástól teljesen eltérő téma fogadott bennünket: Rákóczi emlékek, a helyi csokoládégyártás tárgyi emlékei és egy képeslap kiállítás. Mindhárom kiállítás a maga nemében egyedülálló és változatosságával igazi szellemi csemege. Mint a túrákon általában, itt is váltogatta egymást a kulturális látnivalók megtekintése és a kellemes séta az aktuális nevezetesség környékén. Sárospatak volt a következő állomásunk, ahol egyenesen a várat és a vármúzeumot tekintettük meg, itt is szakvezetéssel. Bár legtöbbször nem először jártunk itt, kellemes meglepetést okozott a gondos, rendszeres felújítás látványa. A magyar múzeumokban egyre gyakrabban fordul elő a fényképezés tilalma. Sajnos erre azonban nem hívják fel a belépésnél a figyelmet, a figyelmeztető táblák elhelyezése sem megfelelő. Ezért ha a látogató megfélemedezik a foto jegy megvételéről, rossz kisgyerekként érezheti magát, akit csintalanságon kapnak, amikor lefényképez valamit. Persze a jegyet utólag is meg lehet vásárolni. Na de a múzeum és a vár látványa kárpótolt bennünket minden apró bosszúságért. Szállásunk is Sárospatakon volt a Tengerszem Campingben, első osztályú vendégnek érezhettük magunkat, kényelmes, tiszta szobákban, kis teakonyha és fürdőszoba tartozott a kétszobás, két-két ágyas lakrészekhez. Az estét a közeli borozóban fejeztük be tájjellegű nedűk tesztelésével. A jó hangulat ott tapasztalva már az időjárás felelős is fordított egyet a köpenyegén és másnap már a napos oldalát mutatta. Másnap Széphalmon megnéztük a Kazinczy emlékhelyet, amit nagyon sokan közülünk iskolai kirándulás keretében már láttunk, de egyáltalán nem bántuk meg, hogy ismét eljöhettünk ide. A közelben hozták létre a Magyar Nyelv Múzeumát, amelynek megtekintése sokunknak meglepetést és nagy élvezetet okozott. Eggyel több hely, ahova érdemes visszatérni. Füzérradványhoz folytattuk utunkat, a Károlyi kastélyt néztük meg, alaposan kívülről és belülről is. A közelben lévő füzéri várba is felsétáltunk, ha már erre jártunk. Itt kaptuk utunk legszínvonalasabb, legélvezetesebb előadását, amely történelmi tekintetben kifogástalanul pontos, mégis szórakoztató is volt egyben. Megelégedéssel hallottuk, hogy folyamatosan végzik a feltárási munkákat és komolyan tervezik a fokozatos, természetesen részleges helyreállítási tevékenységet is. Csodálatos panoráma tárult elénk, az 545 m magasság igazán érvényesült. A jó magaslati levegő több csoporttársunk étvágyát annyira fokozta, hogy közfelkiáltással meleg ebédet engedélyeztünk egy közeli falu éttermében. Hollókőre mentünk tovább, a porcelángyárban rövid film ismertette a gyár történetét és munkáját. Lehetőség nyílt engedményes porcellán vásárlásra is. Utunk utolsó állomásán, a kékeddi Melczer kastély parkját szerettük volna egy pihentető sétával felkeresni, sajnos sikertelenül, mert a tulajdonosok még délutáni álmukat aludták valószínűleg. Mindent egybevetve János és Laci első kétnapos túrája mindannyiunknak nagy örömet és kellemes kikapcsolódást jelentett. Reméljük, hogy Laci macskája nem fog sokáig haragudni a gazdira és legközelebb is elengedi egy kétnapos túrára.

2011.05.22. Ausztriai buszos túra

Szombaton a buszos túrával Ausztriába mentem. Mivel nagyon kevesen voltunk /19/, kisbusszal mentünk. Sajnos az én helyem pont a kerék felett volt. Így az ülés felét elfoglalta a kerékfedő. Ráadásul az ablakelválasztó is pont itt volt. A lábamat szinte sehova se tudtam tenni, ráadásul, hogy lássak valamit teljesen ki kellett csavarodnom az ülésen. /A rázásról ne is beszéljek/ na, mindegy, lassan elindultunk, és Mosonmagyaróvárig meg sem álltunk. A határon is csak átsuhantunk. Hátramögött Zsuzsi megjegyezte, hogy nem ehhez van szokva, és hogy meglátszik, hogy már nem Magyarországon vagyunk. Szerintem, nem sok különbség volt, mert a határ közelében minden olyan volt, mint nálunk. Egyenesen Muggendorfba mentünk. Kati, aki segített Jánosnak az idegenvezetésben, sok mindent elmondott az úton az osztrák történelemről. Sajnos a felét nem lehetett hallani, mert mindenzökkenésnél elment a hang. Amikor megérkeztünk, elfoglaltuk az ott lévő panziót, folyóügyeink miatt, majd elindultunk körbenézni. Egy régi malom épülete alatt egy tiszta vizű patakfolyt. Itt egy siklót /sajnos már nem élt/ láttunk. A panzió előtt folyt el a patak, és egy szép játszótér után hatalmas tóba ömlött. Na itt elkezdődött a fényképezkedés. A tó vize is olyan tiszta volt, hogy a halakat is látni lehetett. Egy kis hídon átmentünk, és vadregényes, sziklás ösvényen haladtunk tovább a tó mellett, amely megint patákká vált, és megkezdődött a vízesések sorozata.

Eleinte csak kisebbek, majd egyre nagyobbak következtek. Mellettünk a sziklás hegyoldal. Ahogy mentünk lefelé, a vízesések felett fahidak vezettek át, és hol a patak egyik, hol pedig a másik oldalán haladtunk. Csodálatos volt, ahogy lenéztünk. A rengeteg fahíd, alatta a robogó patak, a köveken lezúduló víz. A patak végénél egy kis malmot hajtott a víz.

Majd megnéztük azt a sziklát, ahol egy emléktábla hirdeti, hogy ez a hely Mária Terézia kedvenc kirándulóhelye volt. Mire visszaértünk a buszhoz, már nagyon kezdett beborulni az ég. Ahogy elindultunk a Hohe Wand Naturpark felé, már szakadt az eső. A Hohe Wand Naturparkban kaptunk egy nagyon helyes idegenvezetőt, Selmát, aki németül kalauzolt bennünket. Kati fordította. Megnéztük a kisgidát, a szamarat, a jurtát és a boksát, majd az esőben, dörgés és villámlások közt végig sétáltunk az égig érő fenyők között a szarvasokhoz. Sajnos az esőkabátom kapucni miatt a hallókészülékem rettenetesen sípolt, így elég kellemetlen volt az út. A szarvasoknál kaptunk valamilyen magvakat, amivel meg tudtuk etetni őket.

Majd Selma egy agancsot mutatott, amit most hullajtott el a bika. Megtudtuk, hogy öt hónap múlva, újra olyan szép nagy lesz, mint a régi, és hogy az ágak száma nem a kort jelentik, hanem hogy milyen körülmények között él az állat. A mutatott agancssal rögtön "felszarvaztuk" Jánost. Majd továbbmentünk, és szívtuk magunkba a csodás fenyőillatot. Innen felmentünk egy kilátóhoz. Én csak a háromnegyedéig mertem felmenni, mert borzasztó magas volt. Innen is csodálatos volt a kilátás a környező hegyekre. Az egyikken még hófoltok voltak, alatta a sötétzöld vonulatok között pedig fehér párafelhők voltak.

Majd megnéztük a muflonokat."Francit" hiába hívtuk, nem jött közelebb. Később kiderült, hogy nem is Franci volt. A lámákat sajnos nem láttuk, mert "kirándulni mentek". A mormota is úgy elbújt a barlangjába, mint ha nem is lenne. Jól elázva értünk vissza a buszhoz és indultunk a "Skywalk"-hoz, hogy" szembenézzünk az éggel." Ez egy kiálló sziklára épült kilátóterasz, amely majdnem függőleges pillantást nyújt a mélybe. A korlát belső részénél mertem csak körbemenni. Csodálatos panorama tárult elénk.

Volt egy rész ahol kötéllel le lehetett ereszkedni a sziklákra. Péter felajánlotta nekem, de én inkább nem éltem ezzel a lehetőséggel. Innen már hazafele indultunk. Mosonmagyaróvár után János betett egy DVD-t, amin az eddigi túrákon készült képek voltak. Néha-néha odanézttem, de inkább bóbiskoltam. Így is nagyon fáradtan értem haza, de csodálatos élményekkel.

2011. május 24. Szlovákia

A program címe kissé csalóka, mert nem hívja fel a figyelmet a túra tényleges értékeire. Ennek megfelelően csak egy húsz személyes buszra telt, ami azonban sokkal családiasabb hangulatot jelentett az utazók számára. Az időjárás is kegyeibe fogadott bennünket, mert hétágra sütött a Nap és esőre nem volt kilátás.

A program az eddigi túráknak megfelelően pontosan indult, majd a kötelező megálló után Magyarország legváltozatosabb építésű műútján (hol kétpályás, hol kétszer két pályás) eljutottunk a Kőrösi Csoma Sándornak emléket állító múzeumhoz és buddhista sztupához. Ez az emlékhely a mi szemünkkel nézve nagyon érdekes és egy teljesen más hiedelemvilágot mutat be az érdeklődők számára. Egyetlen negatívuma az volt, hogy a teaház nem volt nyitva, így különleges teát csak egy következő alkalommal tudok megkóstolni. A következő állomás Ipolytarnóc volt. Sajnos ez a csoda nagyon eldugott helyen fekszik és az odavezető út sem autópálya. Amit ma nyújt a látogatóknak, az már maga is fantasztikus, de néhány év múlva, amikor a nemrég telepített miocén erdő fái kicsit még nőnek, akkor az árnyas sétányokon csodás sétákat lehet tenni és meg lehet lesni a bokrok között rejtőző szörnyeket. A mi úti programunk egy 3D moziban kezdődött. Ez "megrázó" élmény volt, mert a szék mozgása pontosan követte a film eseményét. Idő hiányában meghagytuk máskorra a fejlesztés alatt álló részeket és a már megszokott világszenzációkat, a megkövesedett óriás fát és a valamikori patakparton sétáló állatok fennmaradt lábnyomait néztük meg és egy újabb 3D-s film is volt, de

fenékberügös szék nélkül. Érdeemes lett volna egy kicsit meditálni az évmilliók alatt megmaradt emlékek és az ezalatt megváltozott világ összefüggéseiről, de akkor nem mehettünk volna Szlovákiába!

Irány Alsó Sztregova! Számomra még ma is furcsa érzés áthajtani a határon, ahol egy kihalt határállomás épülete emlékeztet a határokkal szabdalta Európára. Jánost dicséri, hogy az útvonal tervezésekor inkább az alsóbbrendű utakat választja, mert így olyan helyeken közelítjük meg célpontunkat, ahová máskülönben nem jutnánk el. Zötyögve bár, de törve nem - megérkeztünk a Madách kastélyhoz. Részletes ismertetés hangzott el a helyi vezetőtől a kastély és lakói történetéről, majd szabadon megtekinthettük a kiállító termeket. A kastély helyreállítását még idén elkezdik és várhatóan két év múlva felújítva nyit újra. Érdeemes lesz megnézni akkor is!

Modry Kamen - Kékkő vára, a Balassiak fészke végvár volt és a törökök kiűzésekor felrobbantották. A vár elé épített kastély azonban így is sok látnivalót rejteget. A fürge utazók a vár cukrászdájának sörkészletét apasztották, míg a jegyvásárlás zajlott. A kápolna jó kiállító terem és a földszinten bemutatott fogászati kiállítás is érdekes, bár rossz érzéseket keltenek a bemutatott kínzóeszközök. Az emeleten a játék-történelmi kiállítás és a Bábszínház múzeum különleges élményt jelentett. A pince ezek után az állandó nyolc fokos hőmérsékletével kifejezetten hidegnek érződött és gyorsan távoztunk is a kilátóhoz. A kilátás szép, de ezért külön díjat szedni furcsa. A sok látnivaló miatt egy kicsit csúsztunk az idővel és a cukrászda is bezárt. Utolsó programpontunk a Palást községben található kastély és a múzeum lett volna, de most ezeket csak kívülről tudtuk lefényképezni. Csalódottságunkat enyhítette a Kissék kocsmája, ahol végre csapolt sört is lehetett kapni. A csapat felkészült a hazaútra és feltankolt sörből.

Bármennyire is igyekeztünk hazafelé, Rétságon még meg kellett állni egy kis technikai pihenőre, de olyan finom fagyit mértek a cukrászdában, hogy nem lehetett neki ellenállni! Ennek eredménye lett, hogy majdnem kilenc órára értünk a Széna térre.

Szerintem élményekben gazdag, érdekes kirándulás volt, de ez már kezd hagyománnyá válni."

Üdvözlettel Benkő Márton

Június 4: Szigetköz

Reggel 7 órakor indultunk el, a Széna térről a Szigetköz buszos programunkra. Első állomásunk: Bábolna volt. A település első említése 1268-ból származik. Nevét, hajdani birtokosaitól a Babunai családtól kapta. A település 2003-ban nyerte el a I városi rangot. A lótenyésztés és lovas hagyományok fellegvára. Itt három órát tartózkodtunk. Ezalatt megtekintettük vezetéssel a Lovas múzeum, a lovas istállót, a Kocsi múzeumot, és az 1965-ben alapított 15 hektáros arborétumot, amelyben a híres híres ló temető is megtalálható. 12 órakor tovább utaztunk. Lébénybe. Fő látnivalója XIII. századi templom, melyet kívülről éppen restaurálnak, így sajnos nem sokat láthattunk belőle. Egy 1208-ból, származó oklevél megerősíti a bencések itt létét. Belülről is megtekintettük egy rövid ismertetővel. Innen 13.15-kor tovább utaztunk Hédervárra. Ahol a kastélyt tekintettük meg a parkkal együtt. A kastély története a XII. században kezdődik. Amikor a magyar király meghívására hazánkba érkezik Héder lovag, aki birtokán várat épít. Jelenleg a Kastély

hotelként működik. 14.45-kor tovább utaztunk Halászbába. Ahol a Parti csárdától bérelt 20 személyes motorcsónakkal 1 órát utaztunk a Mosoni Dunán illetve Lajtán. Végezetül Mosonmagyaróváron, az Óvárat és a parkot tekintettük meg, majd 18 órakor indultunk haza Bp-re.

Élményekkel gazdagodva 20 órára érkeztünk meg a Széna térre.

Ungerleider János Túravezető

2011. Június 18: Puchberg am Schneeberg

A szokott időben reggel 7-kor, a Széna térről indultunk ausztriai kirándulásunkra. Hosszú út állt előttünk a festői Puchbergig. A résztvevők száma pár nappal az indulás előtt meghaladta a 30 főt, így János kollégám már egy nagyobb busszal érkezett elénk. Több mint 5 órás út után végre megérkeztünk a Hochschneeberg hegy lábához. Ott már várt minket a hely jellegzetes járműve, a szalamandráról elnevezett fogaskerekű vonat. A körülbelül 50 percig tartó, emelkedőben gazdag utat a Baumgartner-nek nevezett megállóban szakította meg vonatunk. Így néhány méterre a csúcstól lehetőségünk nyílt egy kis osztrák gasztronómiai kirándulásra is. A megállóban ugyanis a helyiek a turisták számára helyben sült, töltött buktával kedveskednek. A frissensült bukták a kis ház ablakában tálcára téve várják a falatozni vágyókat. Mondanom sem kell senki sem tudott ellenállni ennek a csábításnak. A 10 perces pihenő után két kis fa alagúton áthaladva értünk fel a szédítő magasságba. Egészen pontosan 1800 méterre. Innen tovább már gyalog lehetett menni. Fent jóval hűvösebb volt, kb. 12-14 fok szemben lent a városban tapasztalt 25-26 fokkal, ezért elkélt egy vastagabb kabát. Az Erzsébet-kilátó megtekintése után sokan a hegyen található nagyobb fogadó/menedékház felé vették az irányt, mások pedig elindultak a csúcs felé. Sajnos a hosszan tartó utazás miatt csak pár órát tölthettünk fent. Az idő mindvégig kegyes volt hozzánk, nem esett az eső és nem borult ködbe a táj, ezért zavartalanul élvezhettük a pazar kilátást. Foltokban még havat is láttunk, egyik lelkes túrázónk gyors sétával elérte a csúcstól (2075 métert) és még hozott is onnan egy kevéske havat mutatónak. A vonattal visszatérve a városkába, már csak egy jó Wiener melange-ra maradt idő. Utunkat végül 9 óra környékén fejeztük be Budapesten, szép élményekkel gazdagodva.

Vörösváry Bálint

2011. június 28: Gemenc

Kedden Gemencre indult a buszos túra. 29-en voltunk, ebből egy 5 és fél éves kisfiú, Bence. Az első állomásunk Solt volt, ahol 45 percig álltunk. János itt szedte össze a hajó és belépő árát. Sajnos semmi különös látnivaló nem akadt, kivéve a tetőn lévő gólyafészek, kicsit hosszú volt a várakozási idő.

A következő megállónk Érsekcsanád, ahol hajóra szálltunk, és kb. másfél órát hajózáztunk, először a Dunán, majd a Sugovicán. Csodálatos zöldellő fák borították a partot, itt-ott előbukkantak a tarka csónakházak. Legnagyobb meglepetésemre a vízben napraforgók nőttek. Sok kacsát, sirályt, kenut láttunk útközben. 12 óra előtt értünk Bajára, ahol egy órás városnézés volt a programban. Ez sajnos

nem szervezett volt, így aki nem ismeri a várost, most sem sokat tudhatott meg róla. Szerencsénkre két túratársunk /János és Marika/ ismerték, és többünknek megmutatták a legszebb templomokat, megnéztünk egy csodálatos parkot, a szovjet hősök temetőjét, láttuk a Honfoglalók emlékművét, és az Árvízi emlékművet. Innen indultunk 1 órával tovább hajóval vissza a Dunán, majd a Sió csatornán. Sajnos a másfél órásnak ígért út, több mint három óra lett. Eleinte még érdekes volt figyelni a vízi utat, de később /úgy egy óra /már unalmassá vált az egyforma táj. Csak akkor éledt fel újból a társaság, amikor a hajó a Sión ment végig, és a szürke gémekek hada repült fel előttünk. 1/2 5-kor szálltunk ki a hajóból, és indultunk Gemencre. Újabb akadályba ütköztünk, ugyanis a német tulajdonos az autóbuszok elöl lezárta az utat. Sebaj, nekivágtunk gyalog. Mikor megtaláltuk az idegenvezetőt, először a "trófea" múzeumot néztük meg. Ez Báránfyokon egy csodálatosan szép erdészházban található, igaz most már nem trófeák, hanem a gemenci erdő növényei és állatai találhatóak benne. A kiállítás szép volt, és az idegenvezető is nagyon részletes előadást tartott. A többség azonban nem hallgatta végig, hanem kiment körülnézni, és az udvaron látható állatokat /kecskét, juhot, malacot, szamarat/ fényképezni. Sajnos a tanösvényre már nem maradt idő, így a program e része elmaradt. /Többek legnagyobb bánatára/ Visszafelé az úton a társaság kissé elcsigázva hallgatta Bence hisztizését és visongtatását.

Visszagondolva az út szép volt, csak sajnos nem erre készültünk.

Köszönjük János, Laci és Éva munkáját, és a gépkocsivezető türelmét!

Bükk buszos túra

Szombaton kis csapatunk, 21 fő, nekiindult a kisbusszal a Bükknek. Az első pihenőnél, János összeszedte a belépők árát, de az ég ekkorra már kezdett elborulni. Miskolcot átszelve, a felásott úton döcögött velünk a buszunk Diósgyőr felé. Mikor megérkeztünk, már szemerkélt az eső. Minket ez ugyan nem nagyon érdekelt, annál inkább a vár, ahol idegenvezetés is volt. Bár Laci előtte elmondta a fontosabb dolgokat. A kis idegenvezető srác viszont, olyan nehezen fogott bele a mondókájába, mint, aki nem tudja, hogy mit mondjon. Először a kazamatákba mentünk le, ahol egy panoptikum volt. Láthattuk a középkori élet mozzanatait, a kassai adománylevelét átadását, és sok szép festett faliképet is. Innen a rondellába mentünk, ahol középkori fegyver-és páncélkiállítás volt. Láthattunk itt kereszties háborúk korát idéző páncélokot, vérteteket, valamint egy XIV. századi kőhajító ostromgépet. Innen az éremverdébe mentünk, ahol egy csomó csont volt a falban, és egy hatalmas érem nyomó gép is állt itt. Aki akart készíthetett Lajos vagy Mátyás korabeli érméket. Én egy Mátyás korabeli pénzdarabbal lettem gazdagabb. Majd néhányan nekiálltunk megmászni az észak-nyugati torony tekervényes csigalépcsőjét. Itt a középkorban használt tárgyak voltak kiállítva, valamint egy teljes egészében helyre állított cserépkályha. Végül felmentem a torony legtetetejére, be csak a belső részről gyönyörködtem a kilátásban, mert szédítő magasan voltam. Lefelé Anna ment előttem, én a falba kapaszkodva ereszkedtem lefelé, hogy ne is lássam a mélységet.

Innen Lillafüredre mentünk, ahol sétáltunk egyet a Palotaszálló függőkertjében, majd megcsodáltuk Magyarország legmagasabb vízesését, megkóstoltuk Lillafüred rétesét, és megnéztük az Anna-barlangot. Ez egy mésztufa barlang. Sajnos a vakut nem lehetett használni, így a képek nem lettek a

legjobb. Volt egy hármaskapu, ahol mindenkinek meg kellett jegyezni, hogy melyik kapun ment át. Ugyanis, aki a két szélsőn, az ördög volt, aki a középsőn, az angyal. Az ördögök aztán a "Kápolnában" meggyónhatták bűneiket és megtisztultak. A kijárat előtt még egy megkövesedett borostyánlevelet is láttunk.

Innen Bükk szentlélekre mentünk, és a pálos kolostor romjait jártuk körbe. Mivel az itt lévő Hermann Ottó turistaház zárva volt, időnk meg bőven akadt, elmentünk Bánkútra. Aki akart, az Jánossal felmászhatott a Bálványosra, a kilátóhoz. A többiek addig beültek a Fehér sas panzióba. Csodálatos erdei úton mentünk fel a kilátóhoz. A fák olyan hatalmasak voltak, hogy szemmagasságban csak a törzsük látszott. Néhol teljesen sötétbe borították a hegyoldalt. Sajnos a kilátó egy nagyon keskeny fémszerkezetű, és nagyon magas. Én csak a feléig mertem felmenni, a tetejére nem. Innen viszont nem a legjobb volt a kilátás. Lefelé is csak háttal, nagyon lassan másztam le. Ahogy közeledtem a buszhoz, már kezdett esni az eső, majd mire az erdő végére értem már a jég is potyogott. Hatalmas jégeső verte a buszt. 1/2 5-kor indultunk innen tovább, Tardonára. A nap közben kisütött. Olyan csodálatos volt, ahogy néhol átragyogott a hatalmas fák között, ahol a köd fátyolként terült szét. Sajnos az ablak olyan párás volt, meg esőcseppek, hogy nem sikerült megörökíteni.

Tardonán megnéztük a Jókai emlék-és tájházat. Több fénykép volt itt Petőfiről, Jókairól, Barabás Miklósról. A ház másik részében népi használati eszközök voltak, a harmadik részben pedig XX. századi képek. Itt nekem legjobban a két

Wass Albert idézetes fali felírat tetszett.

Innen már hazafelé vettük az útirányt. Az ég kiderült, és végig láthattuk a naplementét, amely aranyra festette az eget.

Köszönöm a két túravezetőnek, és a buszvezetőnek ezt a csodálatos, élményekben gazdag utat.

Zsikezsoka

Vár- és kastélylátogatás - Dél-Ausztria – Kreuzenstein és

Csehország – Valtice és Lednice

Sziasztok J

Újra itt.....

Mint a fenti címetek olvasva – láthatjátok - igencsak nagy és mozgalmas utunk volt szombaton - buszos túra – 44-en voltunk – és persze ehhez egy profi sofőr is kellett.

Hajnali indulás, szokás szerint 7 órakor.

Még egy kicsit álmosan, kábán, de sínen, azaz buszon voltunk – sofőrünk felszedte az itt-ott felszálló utasokat – és irány Mosonmagyaróvár, ahol első szünetünk, pihenőnk volt (megjegyzem évek óta semmit sem változott ott a helyzet, az árak ugyanolyan színvonalon voltak, mint az elmúlt években, a tömeg is hasonló volt– úgyhogy 20 perc idő igencsak kevésnek bizonyult a sorban álláshoz. De mindenki megkapta azt, amit szeretett volna, és újra útra kelve – irány Ausztria, azaz Bécs, melyen keresztül kellett hajtánunk – ez egy picinykét nehezen ment, mert hatalmas dugók voltak, és sofőrünknek köszönhetően nem két órát „dugóztunk”, hanem csak negyven percet J. Közben volt idő fotózni is, úgyhogy most nem a klasszikus gyönyörű Bécs fotóit láthatjátok a Galériában, hanem a hétköznapi, a kevésbé szépet, de mégis a valóságosat J. Tehát túljutottunk Bécsen – célba vettük Kreuzenstein várát, ami a fővárostól úgy 20 km-re lehetett, meg is találtuk – kicsit körbebuszozcskázva – mert se a GPS, sem az autópályáról való letérés nem úgy akarta, ahogy a túravezetők és a sofőr szerették volna – mi utasok meg mindig szeretjük az ilyen pici kisiklásokat, mert még többet látunk az adott országból, az adott útvonalból, az adott tájból. De szerencsésen megérkeztünk végül - egy magyarul tudó idegenvezető hölgy fogadott bennünket nagyon kedvesen Kreuzensteinben. Mindjárt fel is karolt bennünket és mesélt, mesélt, és mesélt.

Kreuzenstein lovagi vára a XII. században épült, késő gótikus és reneszánsz stílusban, a jelenlegi épület a XIX. századból való - Európa sok országából származó román és gótikus szerkezeti elemekkel, tárgyakkal - a belső berendezés értékes műalkotásokkal készült (fotók). Alsó-Ausztria talán egyik leglátványosabb lovagi várkastélya- először 1115-ben említik az oklevelek. 1645 áprilisában a Bécs ellen felvonuló Torstenson marsall vezette svédhadsereg porig rombolta.

Az egykori lovagvár a milliomos Johann Nepomuk Wilczek gróf jóvoltából a XIX. század végén támadt fel romjaiból. A II. világháború végén súlyos károkat szenvedett, de tökéletesen helyreállították, a benne lévő kincseket, berendezéseket, tárgyakat eldugdosták az ott lakók, így megmaradt a mai korszámára is. Az újjáépítés 33 évig tartott és nyilván irgalmatlan összeget emésztett fel, de megérte, mert nagyon szép. Voltunk a konyhában, ami akkora volt, mint egy lakótelepi lakás, nagy hosszú asztala, tele mindenféle modern eszközökkel, olyan, mint grillező, ostryakészítő, hatalmas kések voltak, legalább 70 cm hosszú pengékkel, tehát olyan XII. századbeli modern ritkaságok, amit szívesen el is fogadnánk a mi pici kiskonyhánkban – ugyan vaddisznót nem boncolnánk vele, de a falon elférne J

Aztán voltunk a fegyvertárban is – na, itt is volt egy két ritkaság - büntetőeszközök, ha például csúnyán beszélnél, olyan vaskengyelt kapnál (mint szegény voltminiszterelnökünk) azzal a különbséggel, hogy ezt meg is lehet forróítani és azt dugják a szádba, és leég tőle még a nyelvünk is – köpni-nyelni sem tudnánk J

Voltak páncélok, vasingek, fegyverek, ágyúk, tehát minden, ami a védekezéshez és a harchoz szükséges.

Voltunk a hálószobában is J

Jánosunk mindjárt ki is próbálta volna azt a gyönyörű szép ágyat, ha tehetné volna, de megelégedett azzal, hogy lefotóztam előtte. (Ugyanis fotózni nagyon tilos volt, de persze mindig érdemes

próbálkozni, mert ui. titokban jobb képek készülnek, mintha megvinnénk borsos áron a fotójegyeket – lásd például: János vett fotójegyet – és olyan bűn rossz képeket csinált nyilvánosan, hogy fogalmam sincs – mit fog vele kezdeni J)))

Visszatérve az ágyhoz J

Ez az ágy még arról is híres volt, hogy nagyon picike volt J Ez azt jelentette, hogy cca. 170 cm, ami két személynek ugye – igencsak kicsi és rövidlett volna – még egy hölgynek is – de.... kiderültek a turpisságok, nem az emberek voltak kicsik abban az időben, és ezért kellett a kurta ágy, hanem ők ülve aludtak, azaz félig ülve. Ugyanis – ha vízszintesen feküdtek volna – azt hitték volna, hogy meghalt az illető – ezt pedig még szimulálni sem lett volna jó - a másik ok - a hölgyek frizurája J nem teheték le a fejüket, mert reggelre szénaboglya lett volna a hajkölteményből – így meg hetekig tudták hordani az adott divatot. Lám mik derülnek ki? Én emlékszem még, amikor hajcsavarókkal aludtunk – és eszünkbe sem jutott, hogy ülve aludjunk, pedig nyomta, törte a buksinkat J Ezek után Hölgyeim – ha szép frizurát akartok, csak félig ülve-feküdve szabad aludni – és megmarad a hajunk olyan szépek, amilyenek megcsinálták J

No...befejezem a mesélést, mert többet írok, mint amennyit ott tartózkodtunk J

Megyünk tovább – visz a busz – utazunk Csehországba- közel a gondolatbani határ - hamarodaértünk. Ahová megyünk - Valtice és Lednice. A két kisváros a Liechtenstein grófok hatalmas egybefüggő birtokán fekszik, amely a tájépítészet egyik legszebbpéldája. A Liechtensteinek a két kastély környékéből az évszázadok során egységéstáj-együttes kialakítására törekedtek. Ültettek egy fasort, amely összeköti a két Liechtenstein-székhelyet. A Valtice-ikastély a passai püspök 12. századi várának helyén áll. 1395-ben ezt az uradalmat is megvásárolták a Liechtensteinek, a várat többször átépítették, a 16. században pedig reneszánszstílusban manierista kastéllyá alakították. A harmincéves háború folyamán a kastélyt súlyosan megrongálták a svéd csapatok. Később a megviselt épületeket teljesen átépítették – a rezidencia így nyerte el mai, barokk alakját. (Foto) A romantikus Lednicei kastély a Dyje folyó partján található, varázslatos természeti környezetben. Eredetileg egy, a régi a forrásokban már 1222-ben említett gótikus vár állt itt, amelyet Přemysl őrgróf a Liechtensteineknek adományozott. Azok kis megszakítással egészen a második világháború végéig birtokolták a székhelyükként szolgáló várat. A 16. században reneszánsz kastéllyá alakították, amelyet a 17. században barokk stílusban épített át. A barokk falazat nagyrészt megmaradt, új külsőt kaptak azonban a homlokzatok, amelyeket egy sor toldalék és új elem – mint például bástyaoromzatok, erkélyek, kémények, tornyocskák és egyebek egészítettek ki. Romantikus neogótikus képet nyertek a gazdagfafaaragásokkal büszkélkedő helyiségek is. A látogató figyelmét elsősorban az orsós könyvtári lépcső vonja magára, a hársfából készült kazettás mennyezet a kék teremben, az elefántcsontból lévő élet fája-dombormű vagy a márványkandallók. Lassan a nap végére értünk - nagyon elfáradtunk, mire gondolatban és a gyakorlatban is bejártuk a két kastélyt és a körülötte lévő parkot. Idő hiányában így is csak a kastély körüli rész egy töredékét tudtuk bejárni, de a fotók magukért beszélnek, ha megnézik a Galériában, mindjárt meglátjátok, milyen gyönyörűségesen szép a park és a felújított kastély is. Hat órakor gyülekező és buszra szállás – indulás haza Budapestre. Pozsonyon át mentünk Rajka felé, fél nyolckor határt léptünk, újfent megálltunk Mosonmagyaróváron – és fél tízre már meg is érkeztünk szépséges fővárosunkba – kimerülten, tele élményekkel.

Köszönjük a két túravezetőnek: Gámáné Morvai Katalinnak és Ungerleider Jánosnak az egész napos fáradhatatlan munkáját, Katinak még külön is, hogy pihenő idejében felolvasott – felelevenített nekünk olyan fontos történelmi eseményeket menet közben, amiről nem hallottunk és nem tudtunk – nagyon érdekes és fontos információk birtokába jutottunk ezáltal – Jánosnak a derűs kedvét, kifogyhatatlan optimizmusát, miszerint a jövő hetet is vele kell töltenünk – sőt! Nem csak a jövő hetet, hanem a jövő évet is, tudniillik már a 2012-es programot csinálják a Lacival. Laci nagyon hiányzott a buszos túráról, nehezen vettem tudomásul – persze csak magamban – hogy nincs velünk, nagyon hiányzott nekem J, de reméljük a következőkben már ott fog Ő is ülni a busz első sorában – és noszogatni fogja a Jánost, mert Ők elválaszthatatlan jó barátok - és nagyon jó túravezetők J

Itt a mese vége, aki mindezt megírta, nem volt más, mint:

tigriske

2011. július 30. Mecsek VIII.6-7.

Szombat 6.45. Széna tér. 29 résztvevővel indultunk el 7.00-kor, a Sasadi útnál még 2 főt vettünk fel a bérelt buszunkba.

Első megállónk Lepsénynél, a benzinkútnál, volt ahol az eü. pihenőt tartottunk és beszedtük a 2 napi belépőket. Következő megállónk Lengyel Község hátába levő: ANNAFÜRDŐ. Völgyiség legrégebbi fürdője melyet Apponyi Rudolf Gróf alakította, hogy ki, hogy a forrás vizével Anna hercegnő reumáját gyógyítsa. Sajnos a fürdő már nincs meg. Viszont a Gyulaj Zrt. erdei iskolát alakított ki természetismereti tábor részére 3. tanösvénnyel – vadaskerttel - kilátóval és tóval. Kb. 90 percet töltöttünk el sétával. Majd megtekintettük a Apponyiak kastélyát jelenleg Mezőgazdasági szakközépiskola és kollégium van benne és egy szép arborétum. Tovább utazva Keleti MECSEK kapujához érve Magyaregregy község határába levő MÁRÉ várát tekintettük meg. A gondnok elmondása szerint a XVI. Századba épült. Jelenleg 2 kiállításnak ad helyett. 1 Vár történet. 2. Természetismereti. Erdészeti úton értük el Kisujbányát. Innen az Óbányai patak mellett illetve azt többször keresztezve 4 km-t távot 90' perc alatt értük el Óbányát. Innen már csak 5 km volt busszal Mecseknádasd Bagoly csárda. Itt volt a szállásunk. 3fogásos vacsora után 2-3 ágyas fürdős szobákba. Vasárnap a reggeli után Zengővárkonyra kezdtünk ahol a Tojás múzeumot és a tájházat tekintettük meg. Majd Pécsvárad felé haladva megálltunk a szelídgesztenyésnél, hogy emlékezzünk a nagy természetfilmes rendezőre ROKENBAUER Pálra. Itt van eltemetve saját kérésére. Pécsváradon megtekintettük a Vármúzeumot vezetéssel. A várat Szent István király által alapított bencés monostorra építetett. Jelenleg hotelként működik. Következő állomásunk Hosszúhetényhez csatolt PÜSPÖKSZENTLÁSZLO. ITT egy kastély van melyet Eszterházy Pál püspök építetett még 1227-be. Jelenleg egyházi idősök otthona működik benne. Valamint egy arborétum 9361. hektár területen. Következő illetve a nap utolsó programja következett Melergmányi völgy melyet több erdészeti út használatával értünk el. 4 km-es gyaloglással többszöri patak átkeléssel KÖLYUK barlang érintésével a betérő vendéglőnél fejeztük be. Kb. 1 óras pihenő után a 66-os út mellett megálltunk a mánfai árpád kori templomnál.

Innen Pécsen át M6-os autópályán egy kis pihenővel este 9 órára érkeztünk a Bp-re a indulási helyünkre.

Ungerleider János Tura vezető